

Effatha

PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

magazín

1 / 2021

*„Nedříme a nespí ten,
jenž chrání Izraele.“*

Ž 121, 4

- 2** I když fíkovník nevypučí...
Povídání
s P. Michaelem Špilarem
- 6** Jak „House of the Open door“ zavřel dveře
Silvie Jelínková
- 9** Strídání...
Katka Lachmanová
- 11** Rozhovor s Pavlou Petráškovou
- 14** Český jezuita P. Adolf Kajpr na cestě k blahorečení
- 18** Trochu jiné Camino
Svědectví
- 22** Časy se mění
Alfa zůstává
- 26** Kalendář akcí

Foto na obálce:
Úpské rašeliniště, Krkonoše
© Daniel Amcha
(facebook.com/amchistan)

Život „pod pokličkou“

Než se letos v březnu uzavřely okresy, vypadli jsme po půl roce z velkoměsta na jarní prázdniny, do vypůjčené chalupy v Českém Středohoří. Teploty kolem nuly, všude ještě zbytky sněhu a hlavně celý týden mlha a inverze. Naše vesnička se nacházela právě na inverzním rozhraní, takže chvíli samá mlha, chvíli sluníčko. Když jsme vystoupali po louce trochu výš, otevřel se nám typický inverzní rozhled: vedle nás les, pod námi kousek louky a pak už jen... bílé nic! Jen v dálce šlo trochu rozeznat obrysy hradu Hazmburk, jinak bylo všechno pod bílou pokličkou. A když jsme pak jeli autem nakoupit dolů do města, bylo vidět sotva na pár metrů před sebe... O to větší zážitek byl pak návrat na kopec, když jsme znovu překročili hranici husté mlhy a vynořili se z ní do krásného slunečního světla...

A tak tomu bývá i v našich životech. Mnohdy se nacházíme jakoby pod pokličkou. Postrádáme výhled, nevidíme na krok před sebe. Navíc se nám špatně dýchá, protože zploďiny, které my lidé produkujeme, dělají z inverzní mlhy špatně dýchatelné prostředí. Jako křesťané však smíme vědět, že život pod pokličkou je jen jeden pohled na realitu a většinou jen „do času“... I za té nejhorší životní inverze můžeme ve víře vědět, že nad námi září Slunce. Život. Teplota. Lásky. Přijetí. Pochopení. Domov. Kristus. On sestoupil mezi nás, aby sdílel náš život, se vším všudy. Prošlapává nám cestu k plnému životu ve Světle. Dejme mu svou důvěru, berme s odvahou svůj každodenní kříž a následujme ho. Jeho cesta má smysl a cíl. Jdeme Domů, kde už jsme očekáváni.

Všem našim čtenářům přeji pokoj a radost, jaké svět „pod pokličkou“ nemůže dát, ani vzít!

Ignác Mucha

I když fíkovník nevypučí...

**Jsou časy ke chvále vhodné a méně vhodné?
Z čeho pramení chvála Hospodinova?
Jak se snoubí modlitba chval a všední život?**

S podobnými dotazy jsme se obrátili na P. Michaela Špilara, faráře na pražském Chodově, který mnoho let vede chvály na Havelnici nebo během táborů Jump.

Chvála musí vyjít z nitra, z místa setkání člověka s jeho Stvořitelem

Když se řekne chvála, mnohým z nás se nejdříve vybaví skvělé chválové kapely a koncerty. Chvála může mít ale nejrůznější podoby a projevy, pro které je společné a zásadní, že vychází z kořene a z podstaty člověka. Klasická odpověď Katechismu na otázku, proč je člověk na světě, zní: „Aby ke chvále Hospodinově žil, jeho zákony se řídil a do nebe došel.“ Každý člověk má ve své podstatě, ve své hlubině, schopnost zahlédnout Boží nádheru a velikost a nechat se jí uchvátit. Tato schopnost není jen intelektuální či emocionální záležitostí, ale umožňuje setkání s někým, kdo mne zcela přesahuje a zcela miluje. Ve chvíli, kdy v sobě

objevím, že mne Pán Bůh takto ustrojil, mohu se jenom divit a žasnout. Řekl bych, že tato vnitřní schopnost nějak souvisí s vltou ctností naděje, která je zaměřena za náš běžný horizont. Má-li každý člověk v sobě vloženu schopnost zahlédnout Boží krásu a velikost, pak si také myslím, že každý člověk může Boha chválit. Konkrétní forma chvály není až tak důležitá, záleží spíše na její opravdovosti. Důležité je, že obracím svůj pohled k Nejvyššímu, k původci veškeré krásy a vyslovuji před ním, a vlastně pro sebe i pro něj a možná i pro okolí, jak je úžasný a skvělý. Boží krásu mohu zahlížet navzdory všemu tomu, v čem žiji nebo ve všem, co žiji.

Lze chválit v těžkostech?

Geniálně to vyjadřuje Abakuk (3,17-19): *I když fíkovník nevykvetne a oliva nevydá svůj plod (tedy i kdybych přišel o obživu), stejně budu chválit.* Prorokova chvála nezávisí na stavu, ve kterém se nachází, ale je výrazem

bytostného vztahu mezi ním a Stvořitelem. A Stvořitel, v kterého věří a na kterém stojí, je stále stejný, ten úžasný. Prorok samozřejmě lituje toho, že se úroda nevydařila, ale i tak ví, že Bůh je na jeho straně a z tohoto jeho přesvědčení pak tryská chvála. Pak přichází i ty okamžiky, kdy mandloň vykvete, kdy krásná realita působí na naše emoce a tam se může chvála zdát snazší, protože vnímám i krásu stvoření. Chvála nesmí být odtržena od života, ale zároveň nezávisí jenom na okolnostech, ve kterých se pohybujeme. Ve chvíli, kdy se Bůh stane integrální součástí mého života, je ke chvále prostor v podstatě kdykoliv, i když to někdy může být velice složité.

Představme si manžele, kdy například muž podléhá smutku, protože mu nic nevychází a před ním stojí jeho úžasná, krásná a milující žena. A on jakoby jí říkal: „stejně nejsi krásná, protože mně se nevede dobře.“ Nejde o to zpochybňovat, že je mu zle, ale to ještě neznamená, že ona není krásná a že by její krásu nemohl pochválit. Může se stát, že je člověk natolik zlomený, že to nedokáže. Ale skutečná chvála se děje i navzdory některým našim rozpoložením. Tím nemyslím, že by se člověk měl násilím k něčemu nutit, ale aby stál v pravdě. Moje rozpoložení totiž nemůže určit vše, co je kolem mne. Jestliže v obtížích nejsem schopen chvály, asi jí opravdově nebudu schopen ani tehdy, když mi je dobře. Protože potom upřednostňuji spíš své vnímání a emoce a jsem v určitém smyslu oddělen od něčeho objektivního. A skutečně objektivní je přeci Pán Bůh. Když jsem schopen chvály jen tehdy, když je mi dobře, jsem ve skutečnosti mnohem víc nasměrovaný na sebe. Točím se kolem sebe, a protože je mi dobře, tak mohu chválit. Ale opravdová chvála je bytostně zaměřena k Hospodinu a ne ke mně. Tím, že chválím Hospodina, vyjadřuji, jaký k němu mám vztah. Rozhodl jsem se pro něj, ale on se nej-

dříve rozhodl pro mne. To je skvělý důvod k radosti, ne? A já se celý život učím odpovídat na něco nádherného, na výzvy, které ke mně přichází. Snažím se nenechat si zaslepit oči tím, že některé z těch věcí jsou náročné a některé zase sladké. Ve chvíli, kdy na nás dolehne těžkost a utrpení, (aniž bych ho chtěl jakkoliv zlehčovat), se nám opravdu těžko chválí. Utrpení nás zaslepuje, nasazuje nám brýle, přes které se těžko dívá. Ale úplně stejně špatně se kouká přes růžové brýle, protože mne zase nějak podivně centrují ke mně, k mému rozpoložení.

Když si vezmeme žalm 130, který koresponduje s Jonášovou situací v břiše velryby: Z hlubin bezedných Tě volám, Hospodine... To je chvála. On ve svém průšvihů volá Hospodina. Tohle je velmi důležitý moment. Jonáš je na dně, ale vidí Hospodinovu velikost. Emočně to pravděpodobně není žádná juchucha, ale vidí Boží svrchovanost. Každá modlitba (i prosba) má svůj moment chvály v tom, že se obracím k Němu a uznávám jeho

Foto: Jan Brandejs

velikost. Jsou chvíle, kdy ji nezahlížím, kdy opravdu svou modlitbu začínám z hlubin, ale vyznávám: „Vždyť přeci jsi.“ Ježíšova modlitba na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ neoslovuje někoho, kdo není přítomen, ale vyznává: Ty jsi můj Bůh, můj Otec, můj blízký a já se cítím opuštěný. On vyjadřuje Boží velikost navzdory tomu, jak se cítí. Myslím, že když je v lidském životě přítomno dost okamžiků, kdy Hospodina opravdu chválím, tak pak pravděpodobně i v těch chvílích veliké tíhy se ozve to „Bože můj. Cítím se zle, ale ty jsi Bůh, jsi můj, a já o tom vím.“

Hudba ve chvále, chvála v hudbě

Někdy si ke chvále neodmyslitelně přiřadíme pořádně našlápnutou kapelu. V muzice fungují určité zákonitosti tak, že podprahově působí a dokáže v člověku rozhybat emoce. Z principu si myslím, že chvály nemají jít jenom touto psychofyzilogickou cestou, ale musí jít cestou duchovní, která zaměřuje člověka k Bohu. Když se

uprostřed toho, co žiji, připojím k nějaké, pro mne autentické kapele, nemyslím si, že by šlo jen o působení na city, protože jsem se opravdu modlil. Dokážu si představit, že vytvořím geniální playlist, který kapela „narve“ do svých posluchačů a cvičí si s nimi jako cvičitel s tygrem v aréně, protože ví, kde a jak prásknout bičem. Ale toto není chvála. Chvála musí být zaměřena k Bohu, protože když se budeme točit kolem sebe, tak naše vyjádření, byť jásavé, nebude chválou. Chvála má sledovat Boží záměry. Důležitá je při tom moje motivace, jestli jsem chtěl chválit Hospodina nebo ne. A v tu chvíli už nezáleží tolik na provedení kapely, protože já jsem vstoupil do chvály. Autentičnost spočívá v setkání s tím, co do naší hlubiny vložil Pán Bůh. A pak se mohou odehrávat opravdu velké zázraky, které nejsou jenom na povrchu. Chvála se může uskutečňovat v nejrůznějších provedeních, s muzikou nebo bez ní, v samotě nebo ve společenství ... projevy jsou nejrůznější. Důležité je, zda jsou tyto projevy

člověku vlastní, protože vycházejí z nitra, ze kterého volá k Hospodinu.

Srdce svobodné pro chválu

V církvi máme ohromný poklad v liturgii. Slavíme eucharistii, která má být vlastně celá chválou, v celé škále modliteb, které při ní zazní. Při mši sice zpíváme *Sláva na výsostech Bohu*, ale jako chvála to v našem provedení nemusí vůbec znít. Chvála nutně tryská ze svobodného srdce, tedy ze srdce, které nemá nasazené ani růžové, ani temné brýle, které dává na srozuměnou, že objevilo pevný bod ve vesmíru. Chvála hýbá vesmírem, a jestli zahlédnu toho geniálního Pána Boha se všemi nej, tak jsem objevil pevný bod a proto chvála hýbe světem. V breviáři se modlíme ranní a večerní chvály. Pokud ve mně převládne dojem povinnosti nad svobodou, tak se je sice modlím, protože se to musí, ale chvála to v tu chvíli asi moc není. Ke chvále totiž potřebuji svobodu srdce. Když člověk vstupuje do chvály, protože mu byla zjevena Boží velikost a ne proto, že musí, nebo protože by se to mělo, tak v tu chvíli nezůstává stejný. V jeho životě se nutně projevuje navenek vztažnost jeho nejhlubšího já k Hospodinu. Takový člověk pak bude mít rád lidi, protože se v něm bude projevovat Boží milost, ke které se ve chvále vztahuje a které se chválou dotýká.

Když se pro zachování toho vzácného a krásného, čím chvála je, soustředíme příliš na její náležitý projev, tedy na to, jak by to mělo být správně, tak ji spolehlivě zabijeme. Opravdová chvála se rodí z touhy, z vnitřního přesvědčení, že nemohu jinak a ne z toho, že mne k ní někdo zvenku nutí (byť z přesvědčení, že je to správně). Tím nechci říct, že nemusím nic. Proto, aby moje chvála byla ryzí, se ale musím vracet do hloubky a z ní se vztahovat k Hospodinu, setkávat se s jeho pohledem a odtud pak bude pramenit moje touha jednat dobře. PB

Troufnou si říct, že chvála je součástí mého života. Je pro mě důležité vědět, že jsem jako člověk stvořená k Boží oslavě, k tomu, abych Ho chválila. Vším, co jsem a co mám. Vlastně už jen tím, že jsem. Že přijmu to, že mě tak (k tomu) stvořil.

Tento způsob modlitby, chvála Hospodina, je pro mě velice osvobozující. Můžu totiž odhlédnout od sebe, od přemýšlení jak, za koho a za co se modlit, a obrátit se na Něj, zaměřit se na na to, jaký je On a proto Ho oslavovat.

Ne vždycky má ale člověk chuť jásat. Ale právě i v takovém čase je Bůh pořád stejný, dobrý a svatý a hoden chvály.

Pokaždé, když začnu modlitbu chválou, jde to pak dál už nějak samo. Protože „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“ (Římanům 8,26)

*Ó můj Pane, jak je krásné zas
ve Tvých branách stát, ó můj Pane,
k tobě běžím a toužím chválu vzdát.
Vždyť Ty máš srdce laskavé,
vždyť Ty jsi mým přístavem,
kam doplout smím vším,
co jsem a co mám.*

*A tak Tě chválím ve víru starostí,
a tak Tě chválím ve víru otázek,
chválím tím vším, co jsem a co mám.*

*Ó můj Pane, jak je krásné zas
u Tvých nohou být, ó můj Pane,
teď tu klečím a smím Tě velebit.
Ó můj Pane, jak je krásné dlat
ve Tvých rukou mít, ó můj Pane,
s Tebou svobodná zas můžu vykročit.*

*Vždyť Ty máš srdce laskavé,
vždyť Ty jsi mým přístavem,
kam doplout smím vším,
co jsem a co mám.*

*A tak Tě chválím ve víru starostí,
a tak Tě chválím ve víru otázek,
chválím tím vším, co jsem a co mám.*

Anička

Jak „House of the Open door“ zavřel dveře (jen na chvíli :-)

Silvie

Když jsme se na konci léta 2019 rozhodli zastavit se na 9 měsíců a naslouchat Pánu, netušili jsme, že náš sabatický čas bude nakonec mnohem delší a že se k nám během prvního covidového lockdownu 2020 připojí zbytek Evropy a víceméně celý svět. Z plánovaných 9 měsíců byl nakonec skoro rok. Čas naslouchání a příprav prožíváme do jisté míry ještě teď.

Na začátku bylo slovo z páté knihy Mojžíšovy (2, 3): „Už dosti dlouho obcházíte toto pohoří. Obráťte se na sever.“ Věděli jsme, že máme něco změnit. Změnit to, co děláme, jak to děláme, ale i to, co jsme a jak jsme. Tušili jsme, že Pán nás chce připravit na něco, co má přijít.

První fáze, na podzim 2019, byla hlavně individuální cestou jednotlivých členů – byl to odpočinek duše i těla, přestávka od neustálé péče o hosty a mladé účastníky našeho učednického kurzu, odmlčení se většiny našich běžných aktivit. Někteří z nás se vydali na pouť – do Santiaga nebo po stopách svatého Cuthberta. Pro ty členy HODU, kteří nebydlí v Childswickham House sice tyto měsíce nebyly fyzickým odpočinkem od jejich obvyklých povinností a zaměstnání, přesto jsme tuto fázi přerodu prožívali všichni společně.

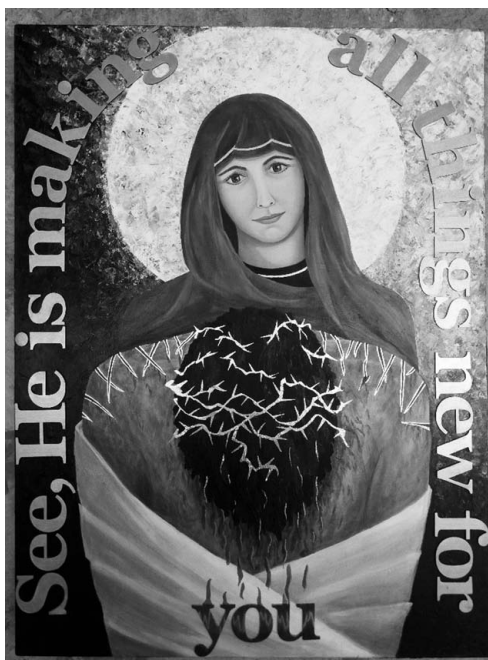
Pár měsíců před plánovaným návratem k plnému provozu, po čase modliteb a diskuzí, jsme se shodli na některých konkrétních změnách. Rozhodli jsme se upravit naše ubytování pro hosty tak, aby si mohli sami vařit. Slovo „umýveje nohy svatým“ nám připomnělo, že jsme tu pro ty, kdo slouží v církvi.

Věříme, že pro ně máme být místem odpočinku, občerstvení a obnovení sil. Změnami ale prošla (a prochází) i struktura naší komunity a jejího fungování. Pán nás začal proměňovat a obnovovat na mnoha úrovních. A pokračuje v tom! S příchodem pandemie jsme najednou viděli, jak moc se o nás stará Boží prozřetelnost. Pohotovostní stav nás přiměl se na všechno dívat novými očima a hledat jiné způsoby, jak naplňovat naše povolání. Většina našich pravidelných setkání se teď odehrává přes Zoom. Přestože sdílení a společné chválení Pána naživo žádná aplikace nikdy nenahradí, tato metoda přinesla své výhody. Během posledního roku s námi takto byli přednášející a hosté, kteří by se do HODU za normálních okolností vůbec nedostali. Zoom a Facebook nás také spojil s mnohými našimi přáteli z Čech a dalších evropských zemí, kteří tu dřív byli. Například, když nás CCR (Catholic Charismatic Renewal) požádala o vedení jednoho z jejich pravidelných středečních přímých přenosů chval na Facebooku.

Další radostí, povzbuzením a důležitou vizí se pro nás za posledních pár let stále více stává Evropská síť komunit, ENC (European

Network of Communities). Je to ekumenické charismatické společenství komunit napříč Evropou, jehož členy jsou společenství z Rakouska, Slovenska, Polska, Ukrajiny, Švýcarska, Litvy, Rumunska, Chorvatska, Španělska a z několika dalších evropských zemí, včetně tří komunit z Anglie (komunita Alabare, která je zároveň organizací pečující o chudé), jejímž zakladatelem je John Proctor, a komunita The Source, vedená Dominicem McDermottem, kterého možná znáte z konference New Dawn pořádané v Hájku u Prahy.

Tato velká rodina komunit pořádá každoroční konference a různá další setkání. Loni se konference odehrála samozřejmě online, ale vlastně to nezměnilo nic na tom, jak blízko jsme se sobě navzájem cítili. My tři anglické komunity jsme v minulosti prožili několik společných víkendů. I teď během lockdownů jsme v kontaktu a společně hledáme Boží vůli pro UK v těchto nelehkých časech. Život v HODu se během minulého roku v mnohém změnil – hlavně proto, že s námi z pochopitelných důvodů nejsou naši milí mladí, jak tomu vždy bývalo. Po nich se nám stýská a těšíme se, až pro ně zase bude možné přicestovat. Na druhou stranu se tu však zatím nenudíme. Práce na zahradě a našich rozlehlých pozemcích

Obráz namalovala: Maria Skorupska z HODu

nemůže zastavit ani Covid. Za poslední rok přibýlo dobrovolníků, kteří nám pomáhají. Různé části roku jsme se pak radovali z rozličné úrody – zelenina, ovoce, levadule, med, a na konci podzimu jsme stáčeli produkt naší vinné révy.

Během zimy jsme se vrhli na prořezávání zanedbaných stromů a keřů. A zdá se, že to tak trochu zrcadlí to, co dělá Pán v nás. Zároveň jsme vysadili spoustu nových stromků, co zatím nejeví žádné známky života. Brzo se však probudí. Tak jako my. A jako se hrozny musely mačkat, lisovat a pak cedit, abychom získali nové víno, tak se nějak každý zvlášť, ale zároveň jako komunita společně podrobujeme jakémusi milosrdnému, ale neústupnému Božimu lisu. Produkt tohoto lisování nebude patřit nám – bude pro ty, které možná ještě neznáme a kteří sem přijdou. On k tomu říká: „Hle, činím něco docela nového a už to raší.“ (Iz 43, 19)

Silvie Jelínková

„Nové víno do nových měchů“, z vlastní produkce komunity HOD.

Střídání...

Jelikož ani letos Charismatická konference v Brně „live“ určitě nebude, ráda bych oznámila aspoň touto cestou dvě důležité personální změny v proudu Obnovy: Role koordinátorky KCHO se ujala od letošního roku Pavla Petrášková (její představení najdete na str. 11) a šéfredaktorkou časopisu Effatha se stala Pavlína Bílková, která už v redakci vypomáhala několik let. Obě už několik let sloužily v národním služebním týmu Obnovy.

Co se to děje a proč?

Ne že by mě dění v Obnově přestalo zajímat, nebo práce pro ni motivovat. Je tu ale pár důvodů, proč jsem už několik let vyhlížela, komu předat veslo – jako ten převozník ve známé pohádce. Nebylo to jednoduché. Ačkoli pomocníci se většinou najdou, převzetí hlavní zodpovědnosti je něco docela jiného a leckdo se toho zalekne, i kdyby měl pro danou roli všechny předpoklady. Jsem opravdu vděčná, že se konečně „ochotníci“ našli a já mohu ustoupit do role jen poradní, bude-li třeba, případně se věnovat

nějaké dílčí zodpovědnosti v rámci národního týmu. Ostatně to se podařilo nedávno i s vedením týmu tábora JUMP, kterého se už v létě 2020 velice schopně ujal Libor Širůček se svou manželkou Bárrou: nejenže se nic nepokazilo, ale vnesli do vedení své osobní obdarování, takže leccos fungovalo mnohem lépe než doposud (například aktivní péče o vztahy v týmu nebo o veškerý personál, který na obou Jumpech čítá více než stovku lidí).

Důvody změn ve vedení

Nyní tedy k těm důvodům „střídání“ ve vedení Katolické charismatické obnovy v ČR, včetně časopisu Effatha, který je informačním i formačním prostředkem přívrženců Obnovy.

Zaprvé, příliš dlouhé setrvávání kohokoli ve vedoucí pozici nebývá zdravé ani pro něj, ani pro dané dílo. Každý člověk má své obdarování, ale i nějaká slepá místa či slabé stránky, které se po delší době otiskují do celého díla. Navíc každý máme nějaký okruh přátel, známých a spolupracovníků, který ale u tak velkého díla vůbec nemusí reprezentovat celek. Jinak řečeno, stává se, že vyrůstají nové živé skupiny, šikovní mladí vedoucí a lidé s různými charismaty, ale nikdo je k ničemu moc nepustí, a to jenom proto, že se prostě osobně neznáme a sázíme pořád na „staré páky“.

Zadruhé, tyto role jsem zastávala od návratu ze studií v Římě až doposud, tedy celých patnáct let (k tomu ještě nějakou dobu v minulém století, ale to už „odnes čas“...). Na rozdíl od jiných zemí, u nás jde o dob-

rovolnickou práci, takže člověk se jí může věnovat jen ve zbytcích času, při svém zaměstnání. A to byl můj letitý problém, protože postupem času už jsem „s odřevnými ušima“ zvládala sotva přípravu programu Konference a nutnou administrativu, k tomu po devět let i práci v evropském týmu Obnovy, sestavení tří čísel časopisu Effatha za rok, ale už nic dalšího.

Co víc by se dalo dělat?

Kdysi se třeba pravidelně konala setkání vedoucích modlitebních skupin, ale ta se začala křísit právě až loni na podzim, díky dvěma novým „převoznicím“ (nebyť covidu, letos by určitě pokračovala). Naštěstí se i nadále dělá spousta dobrých věcí: Svá formační setkání mívají přímluvci z Konference, na mnoha místech probíhají semináře Život v Duchu, jinde Kurzy Alfa nebo Manželské večery, vznikly další tábory podle modelu Jumpu – ale to vše spíše mně navzdory, než mojí zásluhou...

Zkrátka bylo čím dál zřejmější, že by to chtělo „novou krev“, lidi o trochu mladší, kteří budou věci dělat trochu jinak a všimnou si i některých dosud zanedbávaných oblastí (formace vedoucích, renovace webových stránek KCHO, změny v obsazení i fungování vedoucího týmu, semináře o různých službách a charismatech v Obnově, udržování živých kontaktů s evropskou a celosvětovou Obnovou atd.)

A cože tedy budu dělat já?

Tuto otázku už jsem slyšela několikrát, proto ji zkusím zodpovědět i teď. Budu se nadále věnovat práci pro Paulínky, kde jsem zaměstnaná, a externě i pro nakl. Doron a TV Noe, kde mám teď na starosti dramaturgii dvou pořadů (*Vezmi a čti* a páteční kulaté stoly). Pro Obnovu bych měla i nadále připravovat

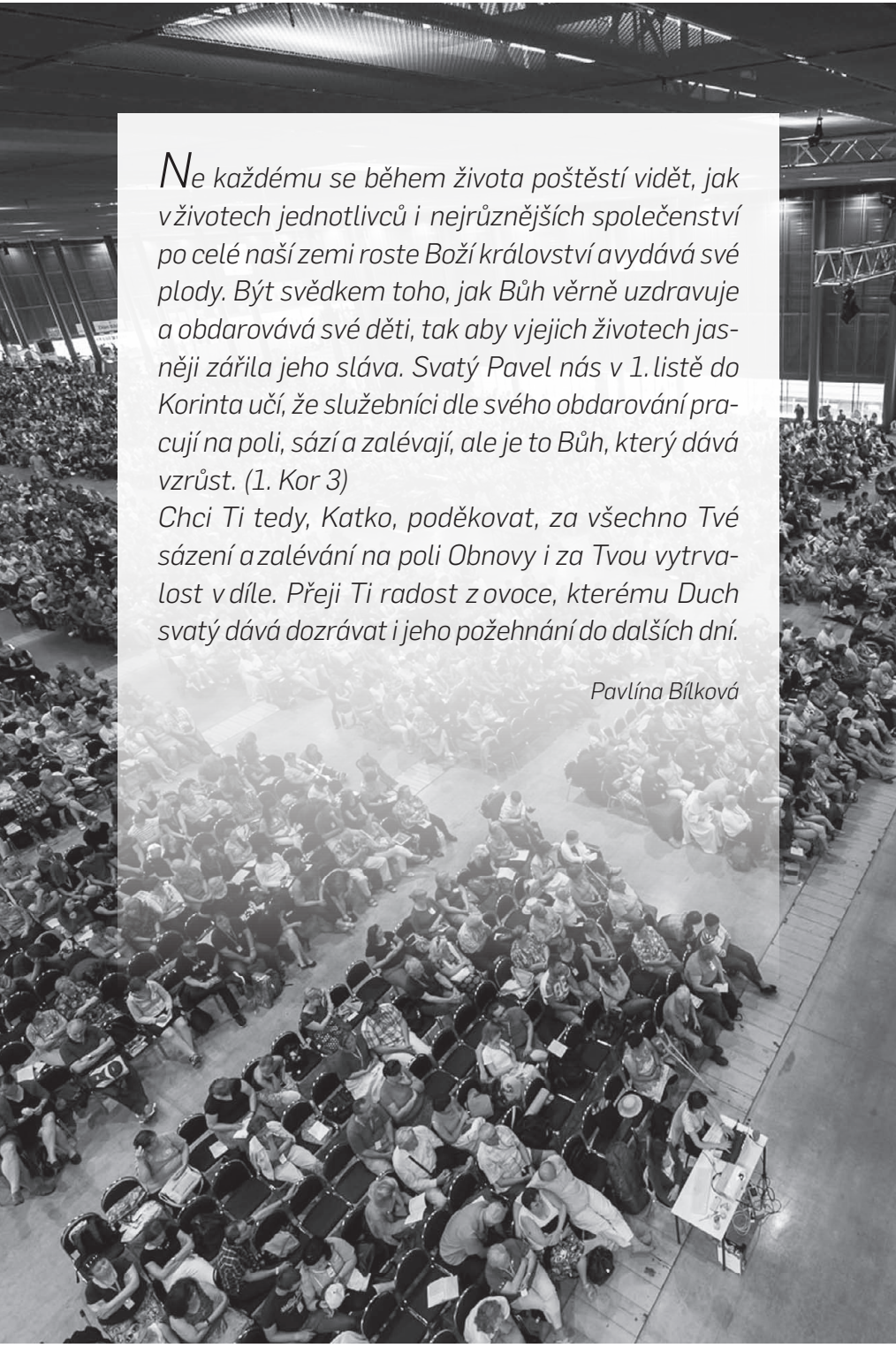
vlastní program Konference (letos zřejmě jen prostřednictvím TV Noe, napřesrok možná opět v Brně, dá-li Pán), jelikož starost o ně nová koordinátorka Pavla P. převzít nechtěla.

Díky „střídání“ bych snad mohla mít více prostoru vyhovět pozváním do farností, ale rovněž mezi bratry a sestry jiných církví: Tady totiž vnímám v posledních letech hodně otevřených dveří. Díky práci v nakladatelství bych také chtěla být nápomocná ve vydávání dobrých knih z „charo“ oblasti (jako byl např. letos Neubauer, *Mission possible*, nebo Lozano, *Otcovo srdce*).

Na závěr vřelý dík Pánu Bohu, ale i všem přátelům a spolupracovníkům z národního týmu Obnovy, z týmu Konference v Brně i z redakce Effathy: leccos pěkného se podařilo uskutečnit a věřím, že Pán už začíná tvořit věci nové, „už to raší“...

Katka Lachmanová

Ne každému se během života poštěstí vidět, jak v životech jednotlivců i nejrůznějších společenství po celé naší zemi roste Boží království a avydává své plody. Být svědkem toho, jak Bůh věrně uzdravuje a obdarovává své děti, tak aby v jejich životech jasněji zářila jeho sláva. Svätý Pavel nás v 1. listě do Korinta učí, že služebníci dle svého obdarování pracují na poli, sází a zalévají, ale je to Bůh, který dává vzrůst. (1. Kor 3)

Chci Ti tedy, Katko, poděkovat, za všechno Tvé sázení a zalévání na poli Obnovy i za Tvou vytrvalost v díle. Přeji Ti radost z ovoce, kterému Duch svätý dává dozrávat i jeho požehnání do dalších dní.

Pavlna Bílková

Rozhovor s Pavlou Petráškovou

Pavla Petrášková: **36 let**

Narodila se: **v Písku**

Žije: **v Praze**

Pracuje: **jako učitelka angličtiny na střední gastronomické a hotelové škole.**

Říká o sobě: **Mám ráda Hospodina a lidi. Zvláště když vidím Hospodina v akci a když se někdo pro něco nadchne. Potom taky hluboké rozhovory dlouho do noci, vše, co rozvíjí lidský potenciál, cizí jazyky a poznávání nových míst a lidí, minimalismus, šaty s kapsami, mandle v čokoládě a rulandské šedé. Nemám ráda, když lidi nejsou autentičtí.**

Od ledna 2021 přebírá po Kateřině Lachmanové koordinaci Charismatické obnovy.

✓ Jaká Byla Tvoje cesta k Charismatické obnově?

Moje cesta k obnově je trochu taková „pavlovská“ konverze. Byly časy (ještě na začátku studia na vysoké škole), kdy jsem charismaticky nesnášela. Ne, že bych se s někým nějak více znala, ale lehké štrejchnutí a všechno, co jsem slyšela, mi stačilo na to, abych věděla, že se od nich budu držet co nejdál. A důrazně jsem to doporučovala i všem ostatním. Sama sebe jsem vnímala jako spíš racionální typ a můj mozek tehdy nedokázal pochopit, jak by mohl psychicky zdravý, dospělý, rozumný člověk na charismatické obnově cokoli pozitivního vidět. A pak přišla jedna zlomová modlitba. V roce 2006 jsem se účastnila celostátního setkání animátorů v Litomyšli a součástí přípravného týdne byla malá duchovní obnova. Vypadalo to „neškodně“. Vcelku klasicky jsme dostali úryvek z Písma k rozjímání, nicméně během té modlitby mě Ježíš dost jasně usvědčil z toho, že si ho držím od těla a schovávám to za úctu. Došlo mi, že takhle to nechci. Celá rozechvělá a s pocitem, že ztrácím veškerou kontrolu, jsem mu řekla, že může

přijít tak blízko, jak jen bude chtít, ať už to pro mě bude mít jakékoliv důsledky.

Ještě ten večer jsem zažila modlitbu chval, kde jsem cítila Boží přítomnost jako nikdy předtím. A v následujících dnech a týdnech se to na dalších modlitbách opakovalo. Říkala jsem si, že na zpívání a modlitbě vlastními slovy nic charismatického není. Trochu čáru přes rozpočet mi v tom zhruba po dvou měsících udělaly chvály, kdy se po jedné písni plynule přešlo do zpěvu v jazycích. Já byla v tu chvíli tak zabraná do modlitby, že mi to úplně nedošlo. Jen jsem cítila, že strašně nechci přestat zpívat, tak jsem prostě zpívala dál s ostatními. Až po pár taktech mi došlo, že se vlastně modlím v jazycích! Trvalo ještě několik měsíců, než jsem vzala charismatickou obnovu na milost a hlavně než jsem se smířila s tím, že tam teď i já nějak patřím. Postupně mi ale docházelo, že to, co jsem dostávala a co dostávám, je obrovská Boží milost. A odmítnout jí jen kvůli svým předsudkům (byla prostě jen „zabalená“ ve formě, která mi tehdy přišla zvláštní) by bylo to nejvíc nerozumné a iracionální rozhodnutí, které bych mohla udělat. Tomu, že to celé nebyla jen jednorázová epizoda v mém

V Jeruzalémě

životě, hodně pomohlo i společenství, které vzniklo po návratu z Litomyšle a scházelo se ke chválám. Dokonce jsme se pak na jaře všichni přihlásili na seminář Život v Duchu, který organizovala komunita Chemin Neuf.

✓ **Můžeš říct něco o svém pobytu v komunitě Sion?**

V závěru mých studií na vysoké škole přišlo pozvání do charismatické komunity Sion, což je katolická laická komunita s povoláním k evangelizaci, která vznikla v Anglii v 80. letech. Říkala jsem tehdy Hospodinu: „Ani omylem, už jsem ti kývla na tolik věcí, šla jsem přes všechny svoje hranice toho, co mi přijde normální, nemůžeš po mne chtít charismatickou komunitu“. Zkušenost v této komunitě pro mne ale byla formačně zásadní. Mám dojem, že v Čechách se snažíme být hodně zkušení a kvalifikovaní, než se do něčeho pustíme, a bojíme se. Tam jsem zažila, že formace a příprava je důležitá,

ale také jsem tam vnímala přesvědčení, že věci se mají zkoušet a lidi se mají s podporou zkušenějších do služby pouštět a zároveň se učit dál rozlišovat. Tenhle postoj považuji za důležitý, protože pastorece je práce s lidmi a chybám se tam prostě nedá zamezit. Ale my se jim u nás snažíme někdy vyhnout natolik, že se nakonec do ničeho nepustíme. Pobyt v Sionu byl pro mne kulturní šok. Moje častá reakce před něčím novým byla, „ale to jsem ještě nikdy nedělala“ a odpověď mi vždy bylo: „no jasně, tak to zkusíš a uvidíš“. Zároveň jsem vždycky měla po ruce někoho, kdo mi pomohl. Ten rok jsem si díky tomuto postoji důvěry zkusila mnoho věcí v pastoreci, ve službě a v evangelizaci. Po návratu jsem proto měla spousty zkušeností, ale jen díky tomu, že mi rok předtím někdo věřil, ještě než jsem je měla. Dalším důležitým momentem formace byla skutečnost, že Sion je evangelizační komunita. Není uzavřená v nějaké charismatické bublině, naopak všichni členové musí být vnímaví na prostředí, ve kterém se pohybují. Při evangelizaci a v kontaktu s nevěřícími, jsme měli rozumně nastavené hranice, které zahrnovaly jak to, že jsme charismatická komunita, tak něco, co bych nazvala selským rozumem. Naše pravidla vyjadřovala určitou rozumnou opatrnost, ale ne zastrašenou úzkostlivost.

✓ **Můžeš přiblížit i některé další zkušenosti se službou?**

V mládí jsem se pohybovala kolem budouvického diecézního centra pro mládež (až zpětně jsem zjistila, že lidé, kteří ho tehdy vedli, měli charismatickou zkušenost a zahraniční formaci z prostředí učednických evangelizačních škol) a vypomáhala jsem při organizaci oblastních setkání mládeže. Po návratu z Anglie jsem 10 let pracovala v týmech mládežnických kempů Enter a Runway. Enter jsme dokonce s mým

Na pouti do Compostely

tehdejšími společenstvími zakládali. Možná i proto jsou dodnes tyto (a i všechny sesterské) křesťanské tábory pro mládež mojí srdcovou záležitostí.

Po návratu ze Sionu jsem také začala sloužit přednáškami na setkání pražských animátorů. Zhruba před pěti lety jsem do svého přednáškového repertoáru přidala téma charismat a díky němu jsem se dostala k přednášení mimo mládežnické prostředí i mimo charismatickou obnovu, zkrátka a dobře úplně mimo svou zónu komfortu. Vnímám ale, že to ladí s tím, k čemu nás jako charismatickou obnovu vyzývá papež František. Tedy abychom se nově otevřeli světu a přinášeli milost charismatické obnovy do zbytku církve. Zásadní je pro mne i často citovaný výrok kardinála Suenense o charismatické obnově jako proudu, který pokud splní svůj úkol, tak se v církvi ztratí. Přijde mi důležité nezaměřovat se jen dovnitř obnovy, ale vnášet témata obnovy bytostně vlastní do jiných prostředí. Nepotřebuji přitom zdůrazňovat svoji identitu jako charismatik, důležité je pro mne spíše, že jsem katolička, křesťanka. Být charismati-

kem znamená být otevřen projevům Ducha svatého a do jisté míry by v tomto ohledu měl být charismatikem každý křesťan. Tím nechci říci, že se všichni musí modlit v jazycích, neznamená to, že všichni musí mít dar proroctví nebo uzdravování, ale že jsme otevřeni Duchu svatému, aby skrze nás mohl působit i nadpřirozeně. Myslím, že tento postoj by měl mít vlastně každý křesťan a obnova je povolána k tomu, aby tento aspekt křesťanského života pomáhala objevovat.

✓ **Co je pro tebe zásadní při převzetí služby v Obnově, co ti leží na srdci, čemu by ses chtěla věnovat?**

Netroufám si hovořit o vizi pro Obnovu. Koordinování podle mne znamená především vytváření vazeb, ne že jedinec nebo tým říká ostatním, co by měli, nebo neměli dělat. To by bylo i proti smyslu Charismatické obnovy. Věkem stojím generačně mezi Katkou a mládeží, která je mi blízká i díky mé práci na střední škole. Myslím, že mohu přinést jisté generační propojení. Rolí koordinátorky je podle mne propojovat lidi a vytvářet podmínky pro spolupráci, pro sjednocení. Když budou jednotlivá společenství o sobě vědět, mohou se propojit a sloužit si navzájem zkušenostmi a charismaty. Nemusíme všichni dělat všechno, ale můžeme lépe spolupracovat. Vždy jsem se pohybovala v různých sférách. Je mi vlastní nežít v jedné bublině, ale naopak zprostředkovávat komunikaci mezi různými skupinami. Pozoruji, že ve společnosti obecně i v církvi se útočí na jednotu. Často slyšíme o polarizaci a uzavírání se do vlastních světů. Velkým úkolem pro obnovu dnes je tedy snaha o jednotu, která není jen prázdnou deklarací nebo snahou o likvidující uniformitu, ale která je postavená na vztazích a na vzájemném respektu při zachování různorodosti, která je jedním z projevů Ducha svatého. (pb)

Český jezuita P. Adolf Kajpr na cestě k blahorečení

Dne 4. ledna 2021 byla posledním zasedáním tribunálu a slavnostní bohoslužbou u sv. Ignáce v Praze ukončena diecézní fáze procesu blahorečení P. Adolfa Kajpra. Narodil se roku 1902, vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova a roku 1936 přijal kněžské svěcení. Věnoval se horlivě své kněžské službě, jako kazatel i zpovědník. Kromě toho se podílel na redakci několika periodik, kde se soustředil nejen na témata spojená s katolickou vírou, ale vyjadřoval se také k soudobým společenským a politickým tématům. Pro své názory a postoje byl roku 1941 nacisty zatčen a až do skončení války postupně vězněn v Praze, Terezíně, Mathausenu a v Dachau. Po válce se vrátil ke své službě a v letech 1945–1948 působil jako redaktor periodika Katolík. Také zde neváhal kritizovat ateismus, nacistickou, ale i komunistickou ideologii. Roku 1950 byl spolu s dalšími řeholníky zatčen, shledán vinným z velezrady a odsouzen na 12 let, z nichž 9 strávil ve věznicích na Mírově, Valdicích a v Leopoldově. 17. 9. 1957 zemřel v Leopoldově na následky infarktu myokardu. Jeho ostatky jsou uloženy v kostele sv. Ignáce v Praze.

Na své setkání s Adolfem Kajprem v Leopoldově vzpomíná ve své knize Ne vším jsem byl rád také Václav Vaško.

Radost ve vězení: setkání s Adolfem Kajprem

Druhá radost po příchodu do kriminálu mě čekala ve vězeňské nemocnici, kam nás přivedli k lékařské prohlídce. Setkal jsem se tam s paterem Kajprem, jezuitou od Sv. Ignáce. „Nevím, jestli se na mě pamatujete ...?“ nesměle ho oslovuji. „Pamatuji, pamatuji, ty jsi přece Vaško, co má tu ženu Rusku, vid’?“ Jak si mě mohl pamatovat? Vždyť jsem byl u něho jen jednou u zpovědi. Měl jsem před ním respekt, teď ale byl tak milý a srdečný, že jsem najednou byl rád, že jsem právě v Leopoldově.

Při vydávání oběda strčil chodbař hlavu do kukaně: „Ahoj, kluci. Vítám vás v Leopoldově. Kterej z vás je Vaško?“

„Já,“ povídám překvapeně.

„Zdraví tě Kajpr. Já jsem Tonda Bradna, taky „farár“. Mohu ti nosit svaté přijímání. Chceš?“

Dobrá společnost

Jednou v celém Leopoldově nastalo hromadné stěhování. Samotky se musely vyprázdnit tentokrát pro leopoldovské rebely. Také kněží museli pryč. Dali je sice do zvláštní cely, ale v normálním muklovském baráku, takže na nějaký čas skončila jejich izolace. Od patera Bradny přišel vzkaz pro mě a Svobodu, abychom, až nás budou zařazovat do práce, řekli, že jsme kněží, a abychom se nebáli, že lžeme, neboť už svatý Petr říká: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý...“.

Primice v Bratronicích, 1935

Den nato vešel do cely Hvízdavý Dan: „Čo ste v civile?“

„Kňaz“ říkám s předstíranou jistotou.

„To je ako farár?“

„Ano.“

Za hodinu jsem byl i se Svobodou na kněžské cele.

Náš příchod způsobil mezi kněžími pozdvižení. První se k nám radostně přihrnul Bradna, pak Kajpr a Jakub Zemek z Nikolaje a Šilhan, můj první zpovědník po návratu z Moskvy. Kdo tady jen nebyl! Litoměřický biskup Štěpán Trochta, spišský světící biskup Štefan Barnáš, premonstrátský opati Vít Tajovský ze Želiva a Augustin Machalka z Nové Říše, benediktinský opat břevnovský Anastáz Opasek, provinciál redemptoristů František Suchomel, svatovítský kanovník Josef Čihák, Jaroslav Kulač a Otakar Švec, ředitel pražského arcidiecézního pastoračního ústředí Antonín Mandl a další a další. Hlásili se ke mně přátelé a známí mých rodičů: dominikán Silvestr Braitó, vicerektor pražského semináře František Kohlíček, redemptorista Jan Blesík od Svatého Kajetána.

Dvacet cel jsem už měl za sebou a každá byla v něčem jiná. Tady se modlilo, studovalo, více či méně učeně diskutovalo, téměř nehádalo. Hovor byl tlumenější než jinde.

Kajpr mi odhaloval skrytou tvář liturgie

Hned po příchodu na kněžskou celu nabídl Kajpr Svobodovi a mně, že nám bude přednášet liturgiku. Tím začalo naše bohoslovecké studium. I když nevím, jak se liturgika obvykle přednáší, nepochybuji, že Kajprovo podání bylo originální, nemluvil ani tak o rubrikách (kdy jaké gesto), spíše nám odhaloval skrytou tvář liturgie, jejího ducha, její mystiku, její poezii. Zpaměti, měl ji skvělou, nám recitoval hymny a jiné texty církevního roku. Pochopil jsem logiku střídajících se liturgických období a vnitřní smysl slavností a svátků s jejich vigiliemi a oktávami. Kajpr byl jakýmsi spirituálem kněžského oddělení. Vždy ráno – poté co nás dozorce přivedl na pracoviště a odešel – nám Kajpr dával body (punkta) na rozjímání, myšlenku na den. Nečekal, až Jan XXIII. vyřkne slovo „aggiornamento“, on je měl v sobě. Více než

jiní si uvědomoval, že autentický Kristus se nevznášel v nějakém oparu nad zemí, ale že v konkrétní době a na konkrétním místě mluvil s konkrétními lidmi. Radoval se a trpěl s nimi. Podobně jako on nemluvil ani Kajpr o pseudoproblémech, reagoval na to, co viselo ve vzduchu, co nás v dané chvíli vzrušovalo, co důležitého se kde ve světě dělo. Měl k tomu průpravu: vesnický kluk, mlynářský mládek ponořený do knížek, kvartán ve čtyřiadvaceti, jezuitský novic v šestaadvaceti. Filozofii a teologii studoval v Belgii, Francii, a Rakousku, za profesory měl Josefa Maréchala, bratry Huga a Karla Rahnera. V roce 1935 se stal knězem, kazatelem, zповědníkem a exercitátorem u Svatého Ignáce, v roce 1941 se vydal na čtyřletou pouť po nacistických koncentracích, kterou si v roce 1950 zopakoval jinou trasou pod komunistickým dozorem. Pět svobodných let mezi oběma poutěmi využil k intenzivní pastoraci, stal se šéfredaktorem „Katolíka“, našich nejlepších katolických novin, jaké jsme kdy měli.

Výbor pro ustřížení kardinálských vleček, aneb Předběhli jsme II. vatikánský koncil

Při draní peří seděl proti mně Antonín Mandl, zvaný Áťa. /.../ Áťa byl aristokrat ducha. Jeho jednání bylo noblesní, lehce přirozené, nesnášel faleš a církevní triumfalismus. Nelíbila se mu přemíra církevních titulů a nádhera církevních knížat. Protože měl smysl pro recesi, založil Výbor pro ustřížení kardinálských vleček. Prohlásil se jeho předsedou a mě jmenoval jeho generálním sekretářem. Další členy jsme prozatím neměli, ale počítali jsme s Bradnou a Kajprem. Jaká pak byla naše radost, že s příchodem Jana XXIII. a jeho nástupců na papežský stolec zmizely nejen kardinálské vlečky, ale i papežské sedes gestatoria, paví

péra, tiara a mnoho dalšího, takže už nebylo co stříhat.

Církevní právo nám přednášel docent bohoslovecké fakulty v Olomouci JUDr. a ThDr. Josef Ryška. Znal Codex iuris canonici zpa-měti a systematicky nás seznamoval s jeho paragrafy. Bouřil jsem se občas, některá církevněprávní ustanovení mi připadala nejen podivná, ale i nelidská. Uklidnil jsem se obvykle až po návratu ke svému stolu, kde jsem nalézal pochopení. „Človče, že si z toho něco děláš, vždyť jsou to takoví právní pozitivisté,“ utěšoval mě Kajpr a všichni mě ujišťovali, že se to jednou změní. I to se potvrdilo po koncilu. Žili jsme tedy v duchu 2. vatikánského koncilu dříve než byl svolán.

„Ale když von je Venoušek,“ poznámenal Kajpr

Mezi kněžími nebyli jen profesoři a docenti, naopak většinu z nich tvořili obyčejní pěšáci, skromní dělníci na vinici Páně. Jedním z nich byl Václav Vít, velké dítě, mohlo by se zdát.

„Bratře,“ oslovil mě při mém prvním ranním mytí u žlabu, „jak ti říkají?“

„Václav.“

„To je krásné, já jsem taky Václav. Tak jsme oba Václavové!“

„Ano,“ říkám a dívám se do laskavých, beze-lstných očí.

Nikdo mu zde neříkal jinak než Venoušek. On to bral, mě to štválo: „Jak můžete dospě-lému mužskému říkat Venoušku?“

„Ale když von je Venoušek,“ poznámenal Kajpr.

„Venoušku, řekni nějaký sprostý slovo!“ hecoval Bradna

„Ale, Toníku,“ kárá ho s úsměvem Venoušek.

„Řekni třeba: hovno.“

„Toníkúů, Toníkúů, ty ..., ty ..., darebáku jeden ... Ne, ne! Promiň, to já žertem.“

„Pak že to není Venoušek!“ dí Kajpr.

Dřív jsem nechápal, proč je tolik různých řádů a kongregací

Dokud jsem blíže neznal řeholníky, nechápal jsem, proč je tolik různých řádů a kongregací. Nestáčil by třeba jeden řád kontemplativní, jeden misijní a jeden žebravý? Nyní vím, že právě v jejich rozmanitosti spočívá velké duchovní a intelektuální bohatství církve. Cožpak může být jezuita dominikánem, františkán premonstrátem nebo benediktin salesiánem? Každá letora, každé intelektuální zaměření, každý sklon k vnitřnímu nebo naopak apoštolsky činnému životu si v některé z nabízených spiritualit může najít své místo. Nejen to, i uvnitř řeholí je taková svoboda uplatnění vlastní individuality, že je to až ohromující. A přitom vše může sloužit, jak říká svatý Ignác: Ad maiorem Dei gloriam (K větší slávě Boží.) Někdy bylo až legrační pozorovat, jak se mohou sejít v jedné řeholi třeba úzkostlivý Urban a „divoký františkán“ Bárta, nebo dominikáni: rozevlátý Braitó a pedantní Dacík, nebo jezuité: vojáčky přesný Šilhan a nápady jiskřící Kajpr. A přitom se všichni vzájemně doplňovali.

Myslím si, že bych už vlastně už mohl odejít

Koncem léta 1959 – to už vím jen z doslechu – říká Kajpr při vycházce Janu Pavlíkovi, příštímu provinciálovi: „Víš, Jendo, když jsem byl v Dachau, tak jsem si říkal, Pane Bože, já bych ještě nechtěl umřít, já bych chtěl ještě něco pro tebe udělat. Dnes si myslím, že bych vlastně už mohl jít.“ Odešel krátce nato, 17. září 1959, po opakovaném infarktu, ve svých sedmapadesáti letech.

Z knihy: Václav Vaško: „Ne vším jsem byl rád“ vlastní životopis, vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno. Převzato ze stránek www.pastorace.cz

Z myšlenek Adolfa Kajpra

- Nemá dnes smyslu ohlížeti se nazpět a toužiti po tom, co bylo. „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není mne hoden,“ praví Kristus Pán. Kristus je ve všech dobách, i dnes. Dnešek je třeba utvářet, otevřít oči na všechno dobré, co se i v něm dá nalézt, je třeba důvěřovat v lidi, v jejich dobré stránky, je třeba důvěřovat, že dějiny vytváří Prozřetelnost Boží k projevení své slávy, nejenom lidská hrabivost a nenasytná honba po moci. Mít oči otevřené pro tyto záblesky Boží slávy a být oddaným spolupracovníkem na jejím stále dokonalejším projevení, to je náš úkol. Tak se dívejme na minulost, přítomnost i budoucnost.

(Katolík 1947, č. 17, s. 2)

- Najde se dnes mezi námi genius úrovně Cyrilovy, jenž odhalí nové cesty, jimiž dospějeme k duši moderního člověka? Tolik se uvažuje o zmodernisování duchovní správy, zmodernisování apoštolátu. Nepotřebujeme dnes vynalézáti nové písmo, potřebovali bychom však novou řeč, které by rozuměl i blasevaný člověk dneška, novou řeč, která by jej neodpíratelně přesvědčila, že Kristus je dodnes jediným vlastním Spasitelem. Jak spojit posvátnou iniciativu s poslušností a s úctou k tradici? Toť úkol katolíka. [...] Problém zůstává stále týž: Jak přinést lidem dneška celé, nezfalšované poselství Kristovo a jak se k nim dostat, jak k nim mluvit, aby nám rozuměli? Ano, jak k nim mluvit, aby nám rozuměli? Jak jim to řekneme?

(Katolík 1947, č. 27, s. 1)

Se svolením převzato ze stránek farnosti sv. Ignáce v Praze

Trochu jiné Camino...

Na 112 km – překročení
„portugalsko-španělské hranice“

Nedávno jsem se potkala se svou milou kamarádkou a strávily jsme asi hodinu tím, že jsme sdílely příběhy na téma “rok 2020”. Upřímně? Tragédie za tragédií. Ty složité, náročné a smutné příběhy, ať už naše vlastní nebo našich blízkých, byly v takové koncentraci, že se to skoro nedalo vydržet.

Když jsme skončily, říkám jí s lehce ironickým tónem v hlase: „Víš, co je na tom roce 2020 ale dobrý?“ „Ne“, zněla odpověď. „Že si ho budeme už vždycky pamatovat.“

„Tak to máš pravdu. Za deset let si asi přesně nevzpomenu, co jsem dělala v roce 2016, 2017, 2018, ale 2020, to bude jasné!“

A pak jsme otočily list a začaly vzpomínat i na to krásné, co nám tento nezapomenutelný rok přinesl. Pro mě osobně byl jedním z těch veselejších důvodů, proč si budu rok 2020 pamatovat, mé “tak trochu jiné Camino”.

Už je to asi patnáct let, kdy jsem si poprvé přála jít Svatojakubskou poutní cestu. Nikdy jsem na ní ale nevyrazila. Vždy tu nakonec byly jiné plány, jiné cesty, jiná dobrodružství. Po tom všem, co se v minulém roce odehrálo, jsem si ale řekla: „Tak a teď! Konečně! Jedu!“ A než jsem stihla vyrazit, přišla nová práce (Bože, díky!), nová vlna pandemie (Bože, chraň!) a nová omezení na cestách přes hranice (Bože, proč?). „Z mého Camina letos zase nic nebude“, říkala jsem si. No dobře, neříkala. Fňukala jsem, vztekala se a plakala!

Jakmile jsem ze sebe všechny ty emoce dostala (což mimochodem všem vřele doporučuji, taková vnitřní emoční sprška je čas od času k nezaplacení), šla jsem se projít. Cestou mě ale něco napadlo. Přemýšlela jsem: „O čem celé to Camino vlastně je? O čem je ta pouť? Proč tam chci tolik jet?“ A pak to přišlo. Prostá, logická úvaha. Jde přeci o to „putovat“, jít z místa A do místa B, s konkrétním úmyslem a záměrem, s otevřeným srdcem. Setkat se během toho času s Bohem, sama se sebou a s druhými. „Vždyť to ale přeci pořád MŮŽU“, zajásala jsem! „V tom mi nikdo a nic nebrání!“ Ta vlna vnitřního nadšení, která s tímhle nápadem přišla, byla pro mě jasným znamením – vydáváme se s Kristem na cestu!

Můj původní záměr byl jít Camino portugalskou cestou. Právě tahle cesta má zhruba dvě stě třicet kilometrů. Vychází se z portugalského Porta, na sto dvanáctém kilometru se překračuje portugalsko-španělská hranice a pokračuje se dál, do Santiaga de Compostela. Tam se pouť zakončí pokleknutím před Kristem, u ostatků Svatého Jakuba staršího, jednoho z dvanácti apoštolů.

Dvě stě třicet kilometrů??? Tak to je výzva! Jdeme do toho!

Vzhledem k mé nové práci a ostatním povinnostem bylo jasné, že nemůžu jít celou pouť najednou. Ale to mě nemohlo zastavit. Postup byl tedy následující:

- Modlila jsem se, svěřila svůj poutní úmysl Bohu a poděkovala Mu, že jde na téhle dobrodružné výpravě se mnou. Tedy spíš, že já můžu jít s Ním :)
- Našla jsem si nedaleko domova snadno dostupný, pětikilometrový okruh, který můžu s určitým úsilím denně zvládnout.
- Založila jsem si sešit (na pouť se mu říká kredenciál), kam si budu dávat razítka za každou splněnou etapu. Nakonec jsem si

tam za každých pět kilometrů psala i modlitební úmysl a poděkování daného dne. Z kredenciálu je teď krásná památka.

- Nakonec jsem si už jen popřála Buen Camino a vyrazila na cestu.

Bylo 15. října 2020 a já byla odhodlaná ujít každý den svých pět kilometrů. Kromě nedělí, ty byly dány Bohu a odpočinku.

Už teď vím, že někdy je v životě potřeba s některými záměry prostě jen začít. Směr, cesta i cíl jsou často nejisté, ale pokud chceme někam dojít, začít musíme vždy. A tak jsem vyrazila. Dny prvotního nadšení začaly střídat dny plné únavy, lenosti a nedostatku času. Jednou bylo sluníčko, jindy zas sychravo a lilo jak z konve. Dobré dny střídaly ty špatné, listí pomalu žloutlo, přišla i nemoc, zranění a dny, kdy jsem nemohla jít dál. Nevadí, jak na pouť, tak v životě, někdy je potřeba si odpočinout. A pak přijde čas zase vstát, vrátit se na trasu a jít dál.

Cestou jsem potkávala nové lidi, se kterými jsem se dala do řeči, i staré známé, které jsem neviděla roky. Občas se ke mně někdo přidal, jindy jsem šla sama a v tichosti se modlila. Někdy mi v uších zněly chvály, jindy mě provázel růženec. Dny mýjely a najednou tu byl 23. den a 112. kilometr. Pomyslně jsem překročila portugalsko-španělskou hranici a první závan vítězství mi vlil novou sílu do žil. Bylo to vítězství nad smutkem podzimních dní, těžkostmi pandemie i nad vlastní leností. Oslavili jsme to s mou milovanou neteří a synovcem otužovací koupelí v podzimní přehradě a já měla pocit, jakoby všechno to smutné, zlé a těžké zůstalo tam. Tam někde na dně. V Portugalsku, v přehradě, ve vodě, která ze mě smyla všechn ten pot, prach a slzy z cesty. Tak jako to dělá křest – očištná koupel plná nové naděje.

*Kostel
sv. Jakuba
Staršího*

Cesta pokračovala dál a já měla před sebou poslední etapu. Věděla jsem, že chci svou podzimní pouť zakončit stejně, jako se končí „pravé“ Camino: u kostela. Až cestou mi došlo, že místní kostelík, ke kterému putuji, je zasvěcený Sv. Jakubovi Staršímu!!! Na poslední etapu se ke mně přidali moji kamarádi. V batohu jsem na papírku nesla napsané modlitby za všechny lidi, kteří mi svěřili své úmysly, a láhev lahodného moku, abychom tohle malé osobní vítězství pořádně oslavili.

Stalo se. 19. prosince 2020 jsem, v doprovodu svých milovaných přátel, doputovala.

Poklekla jsem před Kristem, u ostatků Sv. Jakuba Staršího, a neubránila se slzám. Na rozdíl od začátku mé cesty to byly slzy štěstí, radosti a dojetí. Od svých přátel jsem dostala poutní certifikát a krásnou ikonu Dobrého pastýře. Symbol Boha, který se stará.

Zpětně viděno, aniž bych to tušila, mě mé malé osobní Camino drželo celý podzim nad vodou. Dalo mi směr, smysl a úmysl, dalo mi čerstvý vzduch, pohyb, čas s Bohem a malá i větší dobrodružství. Pomohlo mi zachovat si zdravý rozum i přes druhou vlnu pandemie a vstup do náročného zaměstnání a dalo mi možnost prožít každý „obyčejný den“ tak trochu jinak. V modlitbě a s Kristem. Ať už byl ten společný pětikilometrový čas naplněný chválou, mým remcáním, náhodným setkáním nebo partou přátel, byli jsme v něm s Bohem vždycky spolu. A to je podle mě dar každé poutě. Nejen té pěší, ale hlavně té celoživotní. Každý z nás totiž putuje, svým vlastním tempem i způsobem. Putujme tak, abychom zažili očistnou koupel Boží lásky a ruku v ruce s Kristem prožili všechna svá malá i větší dobrodružství. Na konci své cesty pak můžeme pokleknout, pustit slzy dojetí a společně se radovat z naplnění našeho cíle.

Vyrazíme společně
na závěrečnou etapu

Buen Camino je známý poutnický pozdrav, který přeje tomu druhému „dobrou cestu“. Tak i já vám přeji Dobrou cestu. Tu, na které jste právě teď, i tu celoživotní. Ať je naplněná radostí i dobrodružstvím a ať vždycky víte, s kým na ní jste a kam společně směřujete. A když se někdy na chvíli ztratíte, nevadí. Důvěřujte svému Průvodci a brzy zase naberete správný směr.

Buen Camino!

P. S.: Pokud vás má netradiční svatojakubská pouť zaujala, nenechte se odradit okolnostmi. Myslím, že současná doba po nějaké osobní, tradiční i netradiční pouti přímo volá. A že to nejde? Jak vidíte, vždycky to nějak jde. Nedávejte si za cíl dvě stě třicet kilometrů, ale třeba sedm a každý pátek ujděte jeden. Nebo se vydejte na nějaké konkrétní místo ve vašem okolí. A pamatujte: jak to dopadne, nikdo neví. Ale pokud nevyrazíte, nikdo to nikdy ani nezjistí. Pán s Vámi.

JMR

Časy se mění, Alfa zůstává

Tak jako mnohé jiné aktivity se i společenství Alfy přestěhovalo na online platformy. Zdá se, že tím, ale nijak neztratilo glanc. 26. ledna odstartoval historicky první celonárodní alfa kurz v České republice. O zkušenosti s online Alfou se s námi dělí, jak její pořadatelé, tak hosté.

Kurzy Alfa. Nově?

Jsem člověk konzervativní, nemám ráda změny. Nerada se pouštím do nových věcí. Mám ráda své jisté.

Vždy mi leželo na srdci povolání k evangelizaci a ráda jsem si o své víře povídala s hledajícími lidmi. Od roku 2005 jsme s naším společenstvím pořádali několik kurzů Alfa. Mnohokrát jsme zažili radost z toho, že jsme směli být nablízku lidem, kteří hledali a našli svůj osobní vztah s Bohem. Byl to čas pracovního i modlitebního nasazení, ale i velkého požehnání. Podařilo se najít určitou formu, způsoby, jak zvát hosty, vybudovat organizační i modlitební týmy, získali jsme spoustu nových zkušeností.

A najednou přišel rok 2020 a přinesl velkou změnu. Z důvodu omezení osobních setkávání musely být v podstatě všechny kurzy přerušeny či ukončeny. Ale Bůh má své cesty. Netrvalo dlouho a zrodil se nápad pořádat kurzy Alfa online. Pro mne to bylo velké překvapení a tento plán neměl zpočátku vůbec mou důvěru.

Když jsem se dozvěděla, že na konci ledna odstartuje historicky první celonárodní online kurz Alfa v České republice, cítila jsem, že chci být u toho. Obvyčejná zvědavost možná. Přihlásila jsem se a byla zařazena do modlitební skupinky, jejímž úkolem je modlit se o požehnání pro týmové pracovníky, účastníky a žehnat těm, kdo pracují na poli misijním a evangelizačním. I ve virtuálním prostoru.

Česká kancelář kurzů Alfa se rozhodla uspořádat kurz Alfa online poté, co zaznamenala na jedné straně zájem pořadatelů, na druhé straně obavy z neznámého. Největší obavy asi byly z toho, jak Alfu zvládnout po technické stránce. Kancelář se rozhodla uspořádat tento kurz, postarat se o technické zázemí a vedoucím byl svěřen úkol ujmout se hostů ve svých skupinkách. Místo přednášek sledujeme společně videa, vyrobená na míru k jednotlivým tématům. Jejich součástí jsou i mnohá osobní svědectví a zajímavé výpovědi lidí, kteří s Bohem něco prožili.

Kurz Alfa online začal 26. ledna 2021 a účastní se ho přes 50 hostů, zhruba třetina jsou hledající lidé, ostatní jsou křesťané, kteří chtějí svou víru sdílet nebo prohloubit, nebo chtějí zakusit, jak takový netradiční kurz probíhá. V týmu, který je ekumenický, je kolem 30 lidí z celé republiky.

Máme za sebou v tuto chvíli více než polovinu. Musím se přiznat, že Bůh opět pokořil mou pýchu a ukázal mi, že Jeho cesty jsou jiné než cesty naše. V modlitební skupině je nás devět, jsme z různých církví, ale jedno máme společné. Jsme si vědomi toho, že nás Bůh miluje, že nás vykoupil ze smrti a že nás volá k osobnímu vztahu s Ním. Že nám dal velký dar a že máme opravdu za co být vděční. V tomto postoji se během večera, kdy ostatní mají diskusní skupinky, společně modlíme (každý u své obrazovky, ale věřím, že Pán Ježíš je i tak s námi). Dle svých možností se za právě probíhající kurz

Ani Nicky Gumbel zpočátku nevěřil tomu, že by Alfa online mohla fungovat. Jde tam přece o společné jídlo, vůbec mě to nezaujalo... Ale zafungovalo to. Nyní se hlásí mnohem více lidí než kdy v celé historii Alfy.

modlíme i během týdne. Věříme, že Pán Ježíš zemřel za spásu každého jednoho člověka, že pro každého má připravený jedinečný plán proměny srdce a života. Věříme, že Duch svatý vane kudy chce, a že v Božím plánu se dějí velké zázraky. A jsme vděční, že můžeme být toho svědky.

Renata Hronová

Čím je pro vás tento kurz Alfa?

- Alfu online sice nepreferuji, ale není ji možné odmítnout. Je třeba chytit příležitost za pačesy. Je zde konkrétní případ, že se kurzu účastní hosté, kteří by se na prezenční kurz nebyli schopni dostat. Například proto, že bydlí na vesnici, odkud je špatné spojení, nebo mají malé děti, nebo se žádný kurz v jejich okolí nepořádá. Hosté nemají

problém se sdílet, diskuze je překvapivě otevřená, i přesto, že se některá “hlubší” témata v online prostoru hůře sdělují.

Martin Hambálek

- Pro mě je překvapující otevřenost hostů ve skupince už od prvního večera. Obvykle hostům trvá delší dobu se osmělit a sdílet se v diskuzi, obzvláště v online prostoru jsem se toho obávala. Naši hosté ale překvapili svou otevřeností a ochotou sdílet i osobní témata už na samém začátku kurzu. Potvrdilo se mi tak, že je v této době hlad po víře a sdílení naší víry. To je můj zatím největší zážitek.

Markéta

- Napadla mne slova z Matoušova evangelia, která stručně vystihují, dle mého mínění, smysl těchto kurzů. Víra je vzácný dar. Nepřijímá ho každý. Myslím si, že kdo

Gemma a Toby - milí průvodci filmové série, kteří doprovázejí účastníky po celý průběh kurzu.

prosí, nalezne cestu, jak se k němu přiblížit. Jedna z možností jsou Alfa kurzy. Když někdo nenajde víru, najde vstřícné lidi, kteří mu ukáží, jak ji oni sami vnímají a žijí. Může vidět, že hledají a nalézají. Není to jednoduché, stále je co objevovat. Tlučte a bude vám otevřeno. Ano zkuste to. Já jsem měla možnost 3x. Témata jsou stejná, ale přístup k nim je pokaždé jiný. Vždy jsou to chvíle milého setkání. Ani schůzky online nic na krásné atmosféře neubírají. Těžko by si lidé takto mohli povídat napříč republikou. Děkuji všem, kdo na přípravě a průběhu Alfy pracují.

Jana Kučerová

- Při přihlášení jsem si myslala, že shlédnu přednášku a budu pak jen pasivním posluchačem, který se nezapojí do debaty, (online podoba kurzu je v tom vlastně taková příhodnější). Nakonec je to ale jinak. Právě možnost mluvit s ostatními

o Bohu je tím, na co se každý týden těším. Mluvit o Bohu s takovými lidmi, kteří se sešli na Alfě, je velký dar. Děkuji všem za otevřenost a důvěru. Každé téma, nálada kurzu, debata, a hlavně příběhy ostatních ve mně vyvolávají spoustu myšlenek a hlavně odpovědí, a to nejen daný večer, ale celý týden. Dovolují mi dívat se na život z nového úhlu a nacházet dříve neviděné souvislosti. Dovolují mi naléznout to lepší v sobě samé.

Promítaná videa se mi zpočátku zdála i kvůli dabingu trochu strojená, ale postupem času musím uznat, že každé je nabitě spoustou myšlenek, ke kterým se ráda vracím při dalším shlédnutí.

Do kurzu jsem nešla s nějakým konkrétním očekáváním. Tím víc jsem překvapená, jak velkou a milou součástí mého aktuálního života se stal, a moc se mi nelíbí představa, že skončí.

Magdaléna

Konference kurzů Alfa

23.-24. dubna

začátek od 19:00

**ON-LINE
zoom**

- Bez modlitby není evangelizace.
- Jak uspořádat kurz Alfa?
- Jak proměňuje Alfa společenství?
- Čím navázat po Alfě?

Vstupné dobrovolné.

Registrace nutná!

Podrobný program a přihlášky:

www.kurzylfa.cz

Nicky Gumbel (UK)

Stanislaw Cinal (PL)

Tomáš Galda

Alfa

Časy se mění,
Alfa zůstává

Seminář Obnovy v Duchu svatém podle P. Sieverse

formou týdenních exercicií

Kdy: 13.–19.6.

Kde: Kostelní Vydří

povede jej P. Bogdan Stepień a tým

příhlášky získáte na adrese

seminar@cho.cz, více na www.cho.cz

Katolická charismatická konference v Brně 2021

Z pochopitelných důvodů se konference konat v Brně nemůže, ale pravděpodobně v sobotu 26. června bude se v TV Noe vysílat náhradní program s pozváním uspořádat si ten den modlitební večery naživo, v jednotlivých místech a oblastech. Večer chval pod vedením Chapely bude vysílán rovněž v TV Noe. Detaily programu naleznete v následujícím čase na stránkách TV Noe a www.cho.cz.

Škola Marie

Kdy: 2.–11. 7. 2021

Kde: Vranov u Brna

Letní duchovní obnova pro všechny

Více info na <http://www.skolamarie.cz/>

Křesťanská konference

Kdy: 4. 7.–6. 7. 2021

Kde: Praha

Téma: Bez zadních vrátek

Řečníci: Sam Allberry (UK), Pavol Strežo (SK), Pete Lupton a další

Spolupořádají: Křesťanská misijní společnost a Česká evangelikální aliance

Více info na <http://kk.kmspraha.cz>

Otcovo srdce

Kdy: 12.–17. 7. 2021

Kde: klášter Želiv

Seminář pro pastory a kněze

s Robertem a Vicky Hoxarovými

Více info na <http://otcovosrdce.cz>

ENTERcamp – tábor pro mládež

(16–23 let)

Kdy: 26. 7.–1. 8. 2021

ENTERjunior – tábor pro mládež

(13–15 let)

Kdy: 18. 7.–24. 7. 2021

Kde: DCŽM Ktiš

S oběma turnusy se počítá. Aktuální info na: <http://www.entercamp.cz>

JUMP 2021 – tábor pro mládež

JUMP ML (15–18 let) 25. 7.–31. 7. 2021

JUMP XL (18–23 let) 2. 8.–8. 8. 2021

Kde: Kostelní Vydří

S oběma turnusy se zatím počítá, přihlašování proběhlo. Pro případná volná místa sledujte začátkem léta web: jump.cho.cz

Setkání New Dawn (Nové svítání)

Kdy: 18. 8.–22. 8. 2021

Kde: Hájek u Prahy

FESTIVAL UNITED 2021

Kdy: 19.8.–21. 8. 2021

Kde: Vsetín

Multižánrový křesťanský festival (nejen) pro mladé

Řečníci: David Novák, Jakub Vejmelka, Tomáš Holub a další

Kapely: Lévy, Heartbeat, Adonai, SBM, Brouci a další

Více na <https://festivalunited.cz/>

Duchovní obnova s Kateřinou Lachmanovou

Kdy: 27.–29. 8. 2021

Kde: klášter Želiv

Podrobnosti budou zveřejněny na <https://www.zeliv.eu/akce>

Celosvětová ekumenická svatodušní vigilie

Kdy: 22. 5. 2021

Kde: po celém světě online

Více na stránkách:

<https://www.charis.international/>

KOMUNITA BLAHOŠLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16

Web: www.blahoslavenstvi.cz

E-mail: akce@blahoslavenstvi.cz

Místem konání akcí (není-li uvedeno jinak) je sídlo Komunity v Dolanech u Olomouce. Doporučený příspěvek pro účastníky je 450–500 Kč na den.

Seminář o Farních evangelizačních buňkách

Kdy: 14.–15. 5. 2021

Pro začátečníky i pokročilé.

Open Heaven

Kdy: 22.–25. 7. 2021

Setkání pro mladé ve věku 19–35 let.

Dolancamp (pro teenagery)

Kdy: 1.–8. 8. 2021

Tábor pro mladé od 15 do 19 let.

Týdenní exercicie Malé a velké kroky do Božího království

Kdy: 15.–21. 8. 2021

Kde: kněžský seminář Olomouc

Duchovní cvičení pro všechny

Přednášející: Enrico Massari ze Sicílie.

KOMUNITA CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuchoměřice, 252 67,

tel. 220 199 441,

sekretariat@chemin-neuf.cz,

Místem konání akcí je klášter

v Tuchoměřicích u Prahy.

Více informací a registrace na:

www.chemin-neuf.cz

ANAMNÉZA

Duchovní cvičení v tichu s duchovním doprovázením

Přečíst svou osobní historii

ve světle Ducha svatého

Kdy: 3.–7. 5. 2021

Duchovní cvičení v tichu

podle sv. Ignáce

Kdy: 30. 6.–7. 7. 2021

KÁNA

letní setkání pro páry

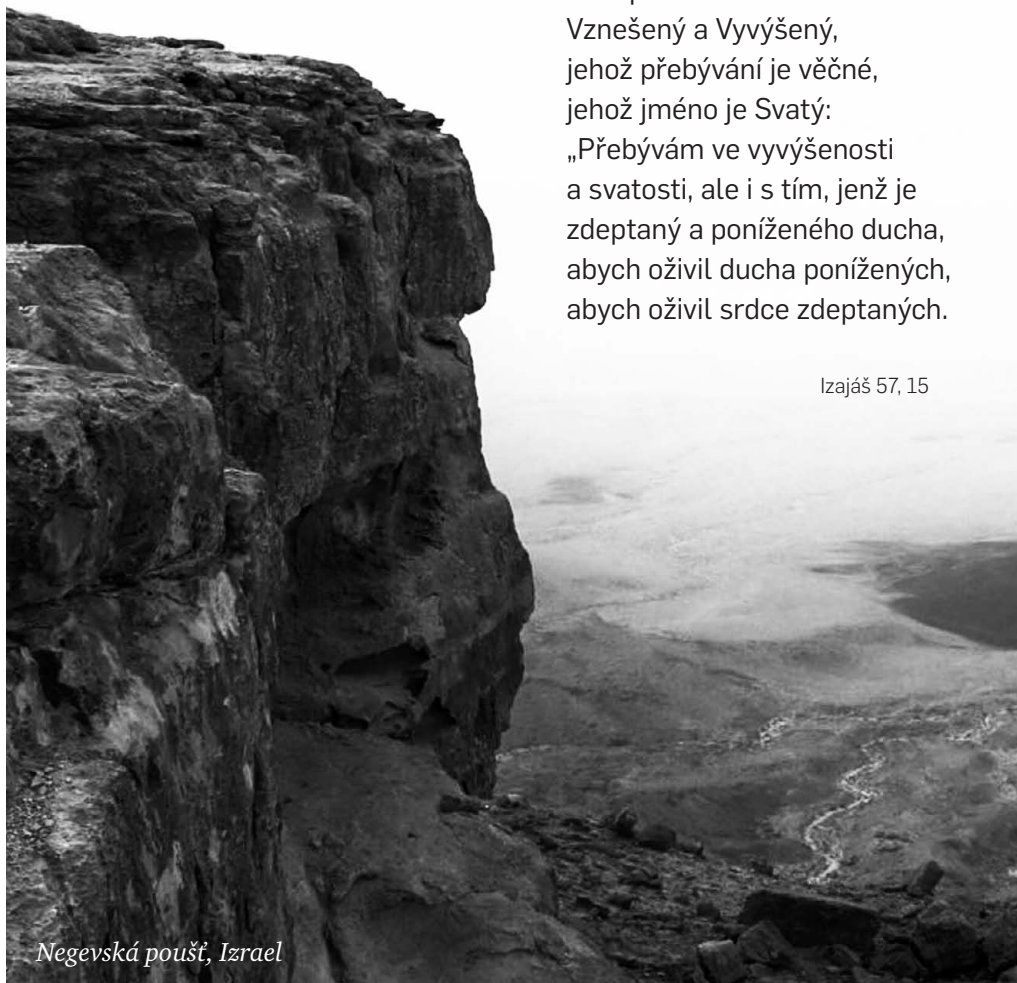
(i rodiny s dětmi)

Kdy: 1.–7. 8. 2021

Kde: Velehrad

Více informací a registrace na:

www.kana4you.cz

Negevská poušť, Izrael

Toto praví
Vznešený a Vyvýšený,
jehož přebývání je věčné,
jehož jméno je Svatý:
„Přebývám ve vyvýšenosti
a svatosti, ale i s tím, jenž je
zdeptaný a poníženého ducha,
abych oživil ducha ponížených,
abych oživil srdce zdeptaných.

Izajáš 57, 15

Effatha magazín
PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

ADRESA REDAKCE:

Charismatická obnova, z.s.
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY KCHO

Info o akcích, texty, fotogalerie apod.
www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází jen díky příspěvkům čtenářů. **Náklady** na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu i distribuci činí cca 150 Kč. **Platbu** lze provést převodem na účet 450718001/5500, var. symbol 101.

KOORDINÁTOR KCHO v ČR

Pavla Petrášková
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: koordinator@cho.cz

Pozvání na poutní cesty do Izraele

„tak trochu jinak...“

CK KŘÍŽEK

Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdeme do Hospodinova domu!

A naše nohy již stojí v Tvých branách, Jeruzaléme.

(Žalm 122)

V naději, že současná epidemiologická krize nám nazabrání vyrazit za hranice, přinášíme nabídku cest, které pořádá CK Křížek ve spolupráci s Katolickou charismatickou obnovou. Cílem těchto putování není shlédnout a navštívit vše, co je v Izraeli k vidění, ale mít možnost zažít Svatou zemi jako místo, kde se Bůh zásadním způsobem dotkl a stále dotýká lidských životů. Každé setkání si žádá čas a vhodné podmínky. Proto je každé putování prostoupeno duchovním programem, je při něm čas na modlitbu a ztišení. Samozřejmě, že nabízí také možnost prožít atmosféru různých míst, poznat památky i život místních obyvatel.

Ještě v roce 2021 jste zváni na následující cesty:

✓ **3.–10. 10. 2021 / Novozákonní cesta**

(autobusem)

z Judské pouště do Jeruzaléma

Cena 34.990 Kč

(Duchovní doprovod Katka Lachmanová a P. Christian M. Pšenička O. Praem.)

Jedná se o duchovní cestu, jejímž cílem je poznat a zažít zemi spojenou s dějinami židovského národa, životem Ježíše Krista a působením prvotní církve. Z pouště starozákonních proroků přes Betlém a Galileu dorazí účastníci cesty v pátek odpoledne do Jeruzaléma, aby na místě prožili své osobní Velikonoce.

✓ **7.–14. 11. 2021 / Pěšky do Jeruzaléma**

Cena 38.490 Kč

(Duchovní doprovod Katka Lachmanová a P. Pavel Šenkyřík)

Pěší putování s Bibli v ruce a batohem na zádech Judskými horami a Judskou pouští, jehož cílem je svaté město – Jeruzalém. Tato cesta nabízí jedinečnou možnost zažít biblickou krajinu a nechat na sebe působit Boží slovo. Třebaže i ona prochází přes biblicky známá místa, poznávání při ní se neobrací v první řadě navenek ke kostelům a chrámům, nýbrž dovnitř, do duše poutníka.

✓ **5.–12. 12. 2021 / Putovní duchovní cvičení**

v Negevské poušti

Cena 37.490 Kč

(Duchovní doprovod P. Michael Špilar)

Duchovní trekking Negevskou pouští vyžadující dobrou fyzickou i psychickou kondici, jehož cílem je vystoupit z všedního dne a najít si čas pro to, co je podstatné v našem životě. Kvalitní a nevtíravý duchovní doprovod tvoří biblická čtení, meditace i slavení bohoslužeb.

Ceny všech cest budou upřesněny v polovině roku 2021.

Více informací naleznete na www.ckkrizek.cz

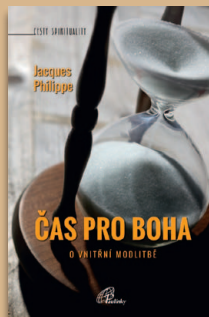

Pawel Zuchniewicz

Zázraky Jana Pavla II.

Strhující čtení o projevech Boží moci a milosrdenství už za života i po smrti tohoto svatého papeže, našeho současníka.

Doron, 224 s., 249 Kč

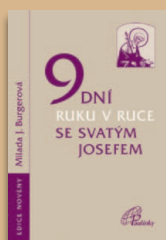

Jacques Philippe

Čas pro Boha O vnitřní modlitbě

Vynikající úvod do vnitřní modlitby z pera známého autora z Kom. Blahoslavenství (v novém překladu).

Paulínky, 135 str., 159 Kč

Milada J. Burgerová

9 dní ruku v ruce se svatým Josefem

Nověna postavená na rozjímání Božího slova a moudrosti svatých z pera známé karmelity.

Paulínky, 72 str., 95 Kč

Josef Prokeš

Nověna k svatému Josefovi

Velmi neotřelé a oslovující úvahy a modlitby k patronu náročného roku 2021.

Doron, 32 s., 39 Kč

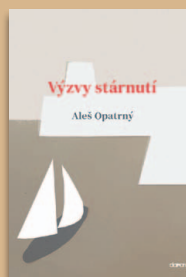
Kateřina Lachmanová

Kotva naděje

(2. vydání)

„Křesťan bez naděje je jako loď na rozbouřeném moři s utrženou kotvou...“

Doron, 84 s., 169 Kč

Aleš Opatrný

Výzvy stárnutí

Knížka nám může napomoci k tomu, abychom se úkolu stárnutí včas chopili a dobře se ho zhostili.

Doron, 120 s., 189 Kč

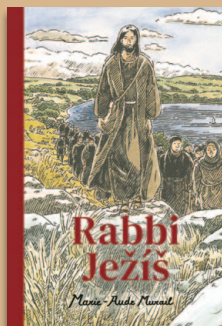

Chiara Amirante

Boží průlom v římském podsvětí

O podivuhodném Božím díle charismatické zakladatelky komunity Nové horizonty, která se věnuje lidem na ulici.

Paulínky, 248 str., 259 Kč

Marie-Aude Murail

Rabbi Ježíš

Román pro děti od 8 let, ale s chutí se začtou i dospělí, kteří Ježíšův příběh dávno znají.

*Paulínky, 144 str., 229 Kč
(váz. s ilustracemi)*